však smluvený poměr služební ve smyslu § 2 cit. zák., který jest nezbytným zákonným předpokladem obligatorní pojistné povinnosti, zakládající přihlašovací povinnost podle § 17 tohoto zák., jejíž nevyhovění včas bez náležité omluvy tvoří skutkovou podstatu uvedeného přestupku, kladeného Frant. T. za vinu. — — —

Po stránce právní vytýká stížnost, že koncesi k pěstování tabáku dostává jen majitel pozemku, který ve své žádosti musí uvésti rozlohu, jakost půdy a osobu, která práce spojené s pěstováním tabáku bude vykonávat. Jde tedy o t. zv. tabáčiara-zahradníka, jakým byl prý v konkretním případě i J. H., jemuž bylo svěřeno pěstování tabáku na poli Frant. T. Stížnost dovozuje, že jakákoli smlouva, že polovice úrody patří zahradníkovi, odporovala by předpisům tabákové režie, poněvadž majitel půdy, který má koncesi k pěstování tabáku, musí tabákové režii odvésti celou úrodu a nesmí si z ní ani sám ponechati nic, natož ponechati cizí osobě její polovičku, aby ji sama zpeněžila. Tabák zúčtuje jen majitel koncese, který pak podle úmluvy odmění zahradníka v penězích. Tato skutečnost charakterisuje specielně právní poměr majitele pozemku k zahradníkovi, který není vzhledem k monopolní povaze rostlin poměrem pachtovním, nýbrž služebním, za jaký jej považuje také spis Dr. Vl. Fajnora a Dr. Ad. Záturecského »Nástin soukromého práva, platného na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.«

Námitku tuto nelze však uznati důvodnou. Ze skutečnosti, že podle ujednání s tabákovou režií toliko Frant. T. byl oprávněn pěstovati na svých pozemcích tabák a byl povinen celou úrodu tabáku jí odváděti, samo o sobě neplyne ještě, že by proto již Josef H., který na pozemcích Frant. T. podle smlouvy s ním sjednané pěstoval tabák, musil býti k němu v poměru služebním, poněvadž tím, že by Frant. T. jednal snad proti ujednání s tabákovou režií a zneužil svého oprávnění, by se jakákoli smlouva, uzavřená mezi Frant. T. a J. H. o pěstování tabáku, nepřeměňovala ve smlouvu služební. Právní poměr, ve kterém byl Frant. T. k tabákové režii, nevylučuje, aby mezi ním a J. H. o pěstování tabáku byla ujednána jiná smlouva než služební ve smyslu zák. č. 244/1922 Sb. Pokud pak stížnost má při uvedené námitce snad na mysli zák. článek XXIX:1900, který tabákové zahradníky prohlásil v § 2 za robotníky, tedy osoby, jež jsou k osobě, které se dostalo povolení pěstovati tabák, ve služebním (pracovním) poměru, nutno k tomu uvésti, že z cit. zák. článku nelze dovoditi, že tabákoví zahradníci jsou vždy k majiteli půdy v poměru pracovním. Poměr mezi nimi může míti podle obsahu konkretní smlouvy také jinou právní povahu než povahu smlouvy služební, jak nss vyslovil již v nál. Boh. A 11.604/34.

Podle toho není zásadní zákonné překážky, aby poměrem tím mohl býti také poměr pachtovní, jaký shledal žal. úřad v právním poměru mezi Frant. T. a J. H. — — —

Č. 12.113.

Živnostenské právo: Nejde o »vyhledávání objednávek na zboží u osob, které ho pro svoji živnost nepotřebují,« přijímá-li živnost-

ník mimo stanoviště svého podniku v hotelovém pokoji, třeba na základě insertu, obejdnávky od osob, které jej v hotelu navštíví.

(Nález ze dne 5. listopadu 1935 č. 19.244/35.)

Věc: Antonín F. v L. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Trestním nálezem okr. úřadu ve Frýdlantě ze 13. května 1932 byl st-l uznán vinným přestupkem § 59 živn. řádu, jehož se dopustil tím, že dne 25. června 1931 vyhledával ve F. objednávky na kýlové pasy a gumové punčochy u osob soukromých bez předchozího písemného vyzvání. Odsouzen byl podle § 132 d) živn. ř. k pokutě 50 Kč, po případě do vězení na 5 dnů.

Odvolání proti tomu podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, a to z důvodu, že skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného je prokázána seznáním stráže a vlastním doznáním strany. K námitkám odvolání bylo podotknuto toto: »Způsob, jakým strana uvedeného dne objednávky vyhledávala, odporuje předpisu § 59 živn. řádu, poněvadž objednávky byly vyhledávány bez předchozího písemného vyzvání u osob, které takového zboží ve své živnosti nepotřebují. Okolnost, že se tak dělo v hotelu, nemůže na věci ničeho měniti, protože právě z toho jest patrno, že strana předem musela interesenty vyzvati sama (ať inserátem či jiným způsobem), aby přišli oni k ní, místo jediného správného postupu, dle něhož měla strana býti vyzvána, aby přišla k zájemníkům.«

Stížnost na toto rozhodnutí podaná namítá v podstatě, že tu vůbec není skutkové podstaty § 59 živn. ř., neboť st-l nevyhledával objednávky na zboží u zájemců v jejich bytech a ani jim zboží osobně nenabízel, nýbrž oznamoval inseráty v periodických časopisech, kdy přijede do určitého města, v kterém hotelu bude ubytován a kdy s ním bude lze mluviti; zájemci sami musili ho vyhledati v hotelu v dočasném místě pobytu a zboží si u něho objednati.

O této stížnosti uvažoval nss takto:

Podle § 59 odst. 2 živn. ř. ve znění zák. z 25. února 1902 č. 49 ř. z. jest vyhledávání objednávek na zboží u osob, které ho pro svoji živnost nepotřebují, živnostníkům dovoleno mimo stanoviště toliko v jednotlivých případech na výslovné písemné vyzvání, které má zníti na určité zboží a svědčiti majiteli živnosti.

Skutkovou podstatu přestupku tohoto předpisu spatřoval žal. úřad v tom, že st-l vyhledával objednávky na zboží své živnosti (kýlní pasy a gumové punčochy) u osob soukromých (t. j. osob, které zboží toho ve své živnosti nepotřebovaly), ač jej osoby ty k tomu předem písemně nevyzvaly.

Kdyby bylo zjištěno, že st-l skutečně soukromé osoby bez předchozího písemného vyzvání vyhledával, aby takto získal objednávky na

zboží své živnosti, byl by se zajisté dopustil přestupku § 59 odst. 2 živn. ř. Leč st-l popíral v řízení správním a popírá i ve stížnosti, že by byl soukromé osoby navštěvoval a takto u nich objednávky vyhledával, a tvrdil, že navštěvuje určitá místa mimo své stanoviště, najímá si pokoj v hotelu, tam předměty své výroby vystavuje, předvádí a objednávky od osob, které jej v hotelu vyhledaly, přijímá. S touto obhajobou souhlasí i výsledek konaného šetření, jímž bylo zjištěno, že syn st-lův dne 25. června 1931 po celý den přijímal objednávky a míry na kýlní pasy v hotelu od zákazníků, kteří na inserát uveřejněný v místním časopise v dosti velkém počtu do hotelu k němu přicházeli.

Ale pak nevyhledával st-l za řečeným účelem soukromé osoby a chybí tu podstatný znak skutkové podstaty přestupku st-li za vinu kladeného, t. j. vyhledávání objednávek u jednotlivých soukromých osob čili navštěvování těchto osob za tím účelem, aby u nich získal objednávku.

Nař. rozhodnutí, jež jest vybudováno na nesprávném výkladu § 59 odst. 2 živn. ř., bylo proto zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.114.

Váleční poškozenci: Od okamžiku doručení platebního rozkazu na daň z příjmu (důchodovou), v němž základ daňový byl stanoven částkou, vylučující válečného poškozence se zřetelem na § 2 zák. o vál. poškozencích z nároku na důchod, není vál. poškozenec důchod dále pobírající v dobré víře po rozumu § 31 odst. 3 zák. č. 133/30 Sb., jestliže podle § 31 odst. 2 neoznámí úřadu důchod poukazujícímu, z jakého základu byl zdaněn; kryje-li se základ ten se skutečným příjmem či nikoliv, je tu lhostejno.

(Nález ze dne 6. listopadu 1935 č. 4737/34.)

Prejudikatura: Boh. A 11.777/35, 11.968/35, 7841/29 a j.

Věc: Matěj M. v D. proti ministerstvu sociální péče o vrácení přeplatku invalidní renty.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem ze 7. června 1933 předepsal zemský úřad pro péči o vál. poškozence v Brně Matěji M. k náhradě neprávem přijaté zaopatřovací požitky 2.342 Kč a výrok ten odůvodnil takto: »Tento přeběrek zaopatřovacích požitků vznikl za dobu od 1. května 1920 do 30. září 1924, a to z důvodů uvedených již ve zdejším pravoplatném výměru z 23. července 1926. Povinnost přeběrek nahradit vyplývá z ustanovení odst. 2 § 31 zák. č. 142/20 Sb. ve znění zák. č. 39/22 Sb. a 133/30 Sb. Podle odst. 3 § 31 zák. č. 133/30 Sb. jest tento přeběrek starší tří let od doručení tohoto výměru, a nelze Vám přiznati výhody cit. odst. 3 § 31 zák. č. 133/30 Sb., poněvadž jste neučinil zadost ohlašovací povinnosti odst. 2 § 31 a pobíral jste požitky, ačkoliv jste si musil býti vědom toho,